

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. května 2021 v trestní věci obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, podané v neprospěch jmenovaného obžalovaného, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 11. 2020 č. j. 9 T 10/2019-749 a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** napadený rozsudek pouze **ve výroku o náhradním trestu odnětí svobody** vztahujícímu se k uloženému peněžitého trestu.

Jinak zůstává napadený rozsudek **beze změn**.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „napadený rozsudek“) byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že
 - od přesně nezjištěného dne [REDAKCE] měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do [REDAKCE] 2019, v [REDAKCE] v [REDAKCE] v pronajatém [REDAKCE] prodal nejméně v 70 – 80 případech za částky od 200 Kč do 300 Kč za 2 gramy celkem 160 gramů sušené rostlinné drti konopí, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuanu, [REDAKCE] [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], za celkovou částku 15 000 Kč,
 - od přesně nezjištěného dne měsíce [REDAKCE] roku 2019 do doby zadržení, tedy do [REDAKCE] 2019, na různých místech v teritoriu města [REDAKCE] prodal v jednom případě za 200 Kč za jeden gram a nejméně v dalších 9 případech daroval sušenou rostlinnou drť konopí obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuanu, a ve dnech [REDAKCE] 2019 v [REDAKCE] v pronajatém suterénním [REDAKCE] v [REDAKCE] v [REDAKCE] namíchal a poskytl drogu extázi obsahující látku 3,4 MDMA v množství 0,1 – 0,2 gramů každý den v jednom nápoji v plastovém kelímku o objemu 0,5 litrů za částku 200 – 300 Kč [REDAKCE] [REDAKCE], narozenému [REDAKCE]
 - v blíže nezjištěné době [REDAKCE] měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do [REDAKCE] 2019, na blíže nezjištěných místech v [REDAKCE] zdarma i za úplatu nejméně v 5 - 6 případech předal za stravenku v hodnotě 80 Kč či prodal sušenou rostlinnou drť konopí obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuanu, v ceně 1 gram za 50 – 100 Kč, tedy nejméně za 250 Kč, a dále ve stejné době do [REDAKCE] 2019, na různých místech ČR v obci [REDAKCE]

██████████, prodal nejméně ve 4 případech 0,1 – 0,2 gramy drogy extáze obsahující látku 3,4 MDMA za částku 100 – 200 Kč, tedy celkem za nejméně 400 Kč ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěného dne ██████████ měsíců roku 2018 do ██████████ 2019 na různých místech v ██████████ prodal nejméně v 10 případech sušenou rostlinou drť konopí, či tzv. paličky obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, a to v částce 100 Kč za 1 dávku v různé formě, tedy nejméně za 1 000 Kč ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěného dne ██████████ měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, na různých místech ██████████ prodal nejméně v 10 – 20 případech jeden gram sušené rostlinné drti konopí, či tzv. paličku, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, za minimálně 100 Kč za gram, za celkovou částku 1 000 Kč, a dále pak na přesněji nezjištěném místě v obci ██████████ dne ██████████ 2018 nabídl ke konzumaci 2x nápoj s obsahem 0,1 gramu extáze obsahující látku 3,4 MDMA, tedy celkem 0,2 gramy extáze, zdarma ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěného dne ██████████ měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, prodal v ██████████ v pronajatém ██████████ v ██████████ nejméně v 8 - 10 případech 1 gram marihuany ve formě tzv. paličky za 150 – 200 Kč, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, celkem pak nejméně 10 gramů za 2 000 Kč ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěného dne ██████████ měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, na různých místech v ██████████ a nejméně ve 3 případech v ██████████ v pronajatém ██████████ v ██████████ nabídl ke společnému kouření vždy zdarma jointa marihuany obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC ██████████ narozenému ██████████

- od konce ██████████ školních prázdnin roku 2018 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, na různých místech v ██████████ nejméně ve 20 případech nabídl a prodal ke kouření tzv. paličky marihuany, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, v intervalu 1 - 2x týdně vždy po 1 gramu za částku 150 - 200 Kč za gram, tedy nejméně 20 gramů marihuany za celkem 3 000 Kč, a dále pak nejméně ve dvou případech v obci ██████████ dne ██████████ 2018 nabídl ke konzumaci nápoj o objemu 0,3 litru s obsahem 0,1 g – 0,2 g drogy extáze obsahující látku 3,4 MDMA, tedy celkem 0,2 gramy extáze, a to nejméně za 600 Kč za obě dávky ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěného dne měsíce ██████████ 2019 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, v ██████████ nejméně ve 2 - 4 případech prodal sušenou drť konopí obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, nezjištěné hmotnosti, vždy však na jednoho jointa ke kouření za 50 Kč, tedy celkem nejméně za 100 Kč ██████████ narozenému ██████████

- od přesně nezjištěné doby přelomu ██████████ měsíců roku 2018 do doby zadržení, tedy do ██████████ 2019, na různých místech v ██████████ v 10 - 15 případech nabídl zdarma či za protihodnotu například pozvání na pivo, i prodal minimálně za 200 - 300 Kč sušenou rostlinnou drť konopí, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, v nezjištěné gramáži, a dále v blíže nezjištěný den měsíce ██████████ 2019 na maturitním plese v ██████████ centru ██████████ v ██████████ namíchal a poté v kelímku nezjištěného objemu s

pomerančovým džusem nabídl a poskytl zdarma rozpuštěnou drogu extázi, obsahující látku 3,4 MDMA nezjištěné gramáže ml. [REDACTED], narozenému [REDACTED].

- od přesně nezjištěného dne [REDACTED] měsíců roku 2018 do přesně nezjištěného dne roku 2019 na různých místech v [REDACTED] poskytl nejméně v 15 případech zdarma sušenou rostlinnou drť konopí, obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuanu, vždy v množství na 1 joint ke kouření, celkem pak nejméně 4,5 gramu marihuany [REDACTED], narozenému [REDACTED].

- od přesně nezjištěného dne [REDACTED] roku 2018 do přesně nezjištěného dne [REDACTED] roku 2019 na různých místech v [REDACTED] poskytl sušenou rostlinou drť konopí obsahující psychoaktivní složku delta 9 – THC, typickou pro drogu marihuana, nejméně v 10 případech, vždy v množství na jeden joint ke kouření, zdarma či za protislužbu, např. pozvání na pivo, [REDACTED], narozenému [REDACTED].

- dne [REDACTED] 2019 v [REDACTED] v pronajatém [REDACTED] v [REDACTED] poskytl drogu extázi, obsahující látku 3,4 MDMA, v blíže nezjištěném množství ve struktuře 2,5 kamínků [REDACTED], narozenému [REDACTED] který si ji zčásti rozpustil a vypil v kelímku s nápojem o objemu 0,25 litru a zbytek rozdrtil platební kartou a užil tzv. šňupáním,

- dne [REDACTED] 2019 v [REDACTED] v pronajatém [REDACTED] v [REDACTED] poskytl drogu extázi obsahující látku 3,4 MDMA, v množství 0,1 – 0,2 g v jednom nápoji v plastovém kelímku o objemu 0,5 l [REDACTED], narozenému [REDACTED].

a těchto jednání se dopustil bez příslušného povolení Ministerstva zdravotnictví ČR a přesto, že konopí je uvedeno v příloze nařízení vlády č. 463/2013, o seznamech návykových látek, k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako omamná látka zařazená do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách, jejíž hlavní psychoaktivní složkou je delta 9 – tetrahydrocannabinol, který je uveden v příloze nařízení vlády č. 463/2013, o seznamech návykových látek, k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II. podle Úmluvy o psychotropních látkách, a droga zvaná extáze obsahující látku 3,4 methyldyoxymethamfetamin (MDMA) je zařazena do seznamu I. podle Úmluvy o psychotropních látkách a zároveň do přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek.

2. Za popsané trestněprávní jednání soud prvního stupně uložil obžalovanému podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 84 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve výměře dvou roků za současného stanovení dohledu probačního úředníka, přičemž podle § 85 odst. 1 trestního zákoníku výkon uvedeného trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání čtyř roků a podle § 85 odst. 2, § 48 odst. 4 písm. h) trestního zákoníku obžalovanému uložil jako podmínku pro osvědčení zákaz požívání návykových látek s výjimkou alkoholu. Jako tresty vedlejší byly obžalovanému uloženy jednak podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 80 denních sazeb ve výši 100 Kč, celkem tedy v částce 8 000 Kč, současně byl podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanoven pro případ nevykonání tohoto peněžitého trestu náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce, jednak podle § 70 odst. 2 trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to 1 ks přenosné láhve na pití modré barvy, 1 ks pěstebního stanu černé barvy se štítkem „CULTIBOX“, 1 ks plastového ventilátoru šedé barvy, 2 ks plechových stínidel stříbrné barvy, 1 ks uhlíkového filtru šedé barvy a 93 ks plastových květináčů černé barvy různých rozměrů.

3. Napadený rozsudek obsahuje i výrok o ochranném opatření. Soud prvního stupně vyslovil podle ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku zabrání věci, a to 1 ks zavařovací sklenice s kovovým víčkem žluté barvy s nápisem 30. 3. kuře na paprice, 1 ks plastového kelímku, 1 ks digitální plastové váhy Digital Pocket Scale, 1 ks plastového kelímku s nápisem feet the Air, 1 ks plastového kelímku bílého, 1 ks plastové láhve objemu 1 l s nápisem Coca Cola, 1 ks plastového kelímku modré barvy, 1 ks plastového kelímku s nápisem Martin garrix, semišového pytlíku se šňůrkou YUSUYA, 1 ks průhledného sáčku s marihuanou 10,2 g a 1 ks černé dózy s marihuanou 6,5 g.
4. Konečně soud prvního stupně v napadeném rozsudku rozhodl o otázce náhrady škody a nemajetkové újmy. Postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozené [REDAKCE] staršího, [REDAKCE] a [REDAKCE] mladšího s uplatněnými nároky na náhradu nemajetkové újmy a poškozenou Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Proti uvedenému rozsudku podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové v zákonné lhůtě v neprospěch obžalovaného odvolání, které zaměřil do výroku o vině a potažmo i do navazujících výroků o trestu a odkazu poškozených s uplatněnými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
6. Ve vztahu k výroku o vině státní zástupce vznáší výhrady jen k té části stíhaného jednání, jež se váže k poškozenému [REDAKCE] a u níž soud prvního stupně na rozdíl od obžaloby nedovodil trestněprávní odpovědnost obžalovaného za smrt jmenovaného poškozeného, která nastala po požití extáze, a to z důvodu neprokázané existence alespoň nedbalostního zavinění vztahujícího se k uvedenému fatálnímu následku. S právě uvedeným závěrem soudu prvního stupně se státní zástupce neztotožňuje a zastává názor, že doplněné dokazování (po zrušení předchozího rozsudku) ukázalo, že tvrzení obžalovaného i v jeho prospěch vypovídajících svědků jsou účelová, naučená a především ne zcela v souladu s realitou.
7. Pokud obžalovaný uváděl, že o poškozeném neměl mnoho informací a toliko věděl, že „občas křičí na lidi, což mu přišlo vtipné“, a argumentuje-li návazně soud prvního stupně, že by nebylo spravedlivé po obžalovaném požadovat a nelze ani předpokládat, že by si o poškozeném a jeho zdravotním stavu měl zjišťovat detailní informace, pak je třeba posoudit, zda obžalovaný měl a mohl mít nějaké informace o podstatě změněného chování poškozeného, přičemž státní zástupce má za to, že provedené důkazy takový závěr odůvodňují. V této spojitosti upozorňuje, že podle svědectví [REDAKCE] „bylo hned od první chvíle, když někdo s poškozeným začal mluvit, zřejmé, že to má v hlavě trochu jinak“, obdobně podle výpovědi svědka [REDAKCE] „to poznal vždycky každý“, [REDAKCE] zase uváděl, že poškozený „...choval se jako nečlověk...nechoval se normálně...“. Svědek [REDAKCE] zase zmiňoval, že s obžalovaným hovořili o tom, zda je dobré nechávat poškozeného samotného.
8. Další podstatnou otázkou podle státního zástupce je, zda obžalovaný vůbec před poškozeným pronesl nějaké poučení, a jestliže ano, v jakém znění. Zastává názor, že nebylo prokázáno, že obžalovaný takové poučení, pokud k němu vůbec došlo, směřoval přímo a výhradně vůči poškozenému. Mnozí na místě přítomní takové poučení nezaslechli, jiní sice ano, avšak jejich výpovědi obsahují četné rozpory, jaký charakter mělo. V této spojitosti státní zástupce připomíná, že sám obžalovaný po celou dobu hlavního líčení vehementně a neustále tvrdil, že poučení dával přímo poškozenému a že mělo povahu sdělení „o maximální možné dávce, kterou si může vzít“. Takové tvrzení však vyznívá až absurdně a také není v souladu s dalšími důkazy, podle kterých pokud nějaká informace vztahující se ke konzumovanému množství zazněla, pak nikoli v takovém znění, jaké uváděl obžalovaný, ale v tom smyslu, že jde o dávku ideální, optimální a

podobně. Z této informace si poněkud nestandardně uvažující a jednající poškozený podle státního zástupce dost dobře nemohl vyvodit, že si více drogy rozhodně nemá dávat, neboť jinak by mohl mít vážné zdravotní problémy. To platí tím spíše v situaci, že poškozený mohl spatřit, že další na místě přítomné osoby užívají i jinou část drogy, než která byla namíchána v kelímcích, a současně viděl, že všichni přítomní užívají ještě marihuanu.

9. Státní zástupce dále konstatuje, že z provedených důkazů neplyne, že by obžalovaný ukrýval extázi před přítomnými. Jestliže se hovořilo o nějakém zakrytí, pak v té souvislosti, aby zůstala ukryta před zraky kolemjdoucího. Sám obžalovaný ani přítomní svědci neuváděli, že by na večírku zaznělo sdělení obžalovaného v tom smyslu, že ostatním na místě přítomným více drogy neposkytne, případně že mají konzumovat již vlastní narkotika. Nelze tedy dovodit, že poškozenému bylo nějak bráněno v užití drogy, která byla na večírku volně přístupná.
10. V další pasáži svého odvolání státní zástupce vyjadřuje pochybnosti o hodnověrnosti některých svědků. Ti totiž bez pochybností potvrzovali některé pro věc podstatné okolnosti uváděné obžalovaným v rámci jeho výpovědi, ovšem pokud byli návazně k těmto okolnostem blíže a konkrétně dotazováni, pak již nedokázali takto jednoznačně odpovědět, a to zpravidla s argumentem, že si to nepamatují. Právě uvedená skutečnost podle mínění státního zástupce svědčí o tom, že jejich výpovědi jsou naučené, ne zcela pravdivé a v daných směrech účelové, vedené snahou pomoci obžalovanému, proto z nich pro jejich nevěrohodnost nelze vycházet.
11. Vzhledem k dosud popsanému tedy státní zástupce nesouhlasí s takovým hodnocením důkazů, jaké učinil soud prvního stupně, za nesprávný pokládá zejména jeho závěr, že obžalovaný byl v rámci možností opatrný při poskytování drogy na místě přítomným osobám. Naopak má za to, že obžalovanému je třeba smrt poškozeného přičítat a že tato kvalifikační okolnost zahrnuje i jeho zavinění.
12. Státní zástupce v odvolání rovněž odkazuje na svou závěrečnou řeč přednesenou v hlavním líčení. V ní nad rámec výše uvedených odvolacích námitek poukazyval na některé nejasnosti a nelogičnosti ve výpovědích obžalovaného i v jeho jednání, jak je sám popisoval, což se vztahuje zejména k udávanému nákupu extáze a s tím související kupní ceně, odvažování této drogy inkriminovaného večera a uschování dosud nespotřebované části extáze pod víčko. Dále státní zástupce v závěrečné řeči upozorňoval jednak na rozpory mezi svědeckými výpověďmi osob přítomných v rozhodné době na místě činu, jež se týkaly zejména otázky, zda vůbec a případně jak obžalovaný poučil poškozeného o bezpečném množství aplikované extáze, jednak na okolnost, že to, co tyto osoby vypovídaly v postavení svědků, v některých směrech neodpovídalo tomu, co sdělily jiným osobám, zejména [redacted] a [redacted], jakož i na skutečnost, že na místě docházelo k aplikaci 3, 4 MDMA i jejím šňupáním.
13. U výroku o trestu napadeného rozsudku státní zástupce shledává formální pochybení v té jeho části, v níž byl v rámci peněžitého trestu uložen náhradní trest odnětí svobody. Poukazuje na skutečnost, že uvedený institut byl zrušen poslední novelou trestního zákoníku a podle aktuální úpravy při nezaplacení peněžitého trestu dochází ze zákona k jeho přeměně na trest odnětí svobody, a to v závislosti na počtu denních sazeb. V době vyhlášení napadeného rozsudku byla tato novela již účinná. Obžalovanému tudíž neměl být náhradní trest odnětí svobody ukládán.
14. S poukazem na všechny výše uvedené argumenty státní zástupce uzavřel odvolání návrhem, aby Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a následně sám rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným zločinem podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku a uloží mu za něj jednak za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání šesti až sedmi let se zařazením do věznice s ostrahou, jednak trest peněžitý a trest propadnutí

v takové podobě a výměře, jak jsou obsaženy v napadeném rozsudku, ovšem bez vyslovení náhradního trestu odnětí svobody u trestu peněžitého, dále vysloví zabránění věci, jak je obsaženo v napadeném rozsudku, a konečně obžalovaného zaváže podle § 228 odst. 1 trestního řádu k povinnosti nahradit poškozeným jimi uplatněnou škodu a nemajetkovou újmu.

15. K popsání odvolání státního zástupce se prostřednictvím svého obhájce vyjádřil písemným podáním obžalovaný [REDAKCE]. V něm prezentuje souhlas pouze s tou odvolací námitkou, jež se vztahuje k otázce náhradního trestu odnětí svobody u peněžitého trestu (u veřejného zasedání konaného o odvolání se ale obhájce obžalovaného klonil k opačnému názoru, tedy že soud prvního stupně ukládal peněžitý trest správně včetně náhradního trestu odnětí svobody), všem dalším argumentům státního zástupce naopak oponuje.
16. Takto obhajoba především nesouhlasí s názorem státního zástupce, podle něhož výpovědi obžalovaného a v jeho prospěch hovořících svědků jsou účelové a naučené. Jednak takový závěr nemá oporu v provedeném dokazování, jednak v rozporu s ním je skutečnost, že obžalovaný se jen stěží mohl se svědky domluvit na společné verzi událostí, neboť byl již druhý den po činu policejními orgány zadržen a po sdělení obvinění vyslechnut, přičemž již tehdy učinil v postavení obviněného takovou výpověď, od níž se ani při pozdějších výsleších neodchýlil. Navíc pokud by ti účastníci osudného večírku, kteří ve věci vystupovali jako svědci a měli teoreticky možnost se dohodnout, jak budou ve věci vypovídat, se takto dohodli, pak lze předpokládat, že jejich verze budou při popisu jednotlivých okolností přinejmenším velmi obdobné, což se ale nestalo.
17. V další pasáži svého vyjádření se obhajoba věnuje otázce zdravotního stavu poškozeného [REDAKCE] a vědomosti obžalovaného o něm. Vyjadřuje souhlas se závěry učiněnými v tomto směru soudem prvního stupně, jenž se danou otázkou v odůvodnění svého rozsudku velmi pečlivě a důkladně zabýval. Obhajoba zejména zdůrazňuje, že poškozený sice objektivně trpěl [REDAKCE] syndromem, na straně druhé však skutečnost, že omamnou i psychotropní látkou se lze předávkovat a poškodit si tak zdraví, je obecně známa a musela být zřejmá i poškozenému, tím spíše v situaci, že již určité zkušenosti s drogami měl. Kromě toho podle znaleckého posudku zpracovaného v jiné věci se podává, že rozumová složka poškozeného byla téměř zachovalá, také někteří svědci uváděli, že nebyl hloupý.
18. U otázky, zda a do jaké míry byl obžalovanému znám psychický stav poškozeného, obhajoba nesouhlasí s názorem státního zástupce, podle něhož takovou znalost obžalovaný musel mít, byť jen v hrubých rysech, neboť patřil do skupiny osob pohybujících se kolem poškozeného. Poukazuje-li státní zástupce v této souvislosti na výpovědi několika svědků, kteří uváděli, že na poškozeném bylo hned vidět, že jeho chování je jiné, pak to obžalovaný ani nepopíral, jen tvrdil, že z projevů poškozeného nemohl předpokládat, že si svévolně vezme drogu a ohrozí se na životě. Ostatně takový předpoklad nelze dovodit ani z výpovědí oněch státním zástupcem zmíněných svědků, nehledě na okolnost, že tito svědci hovořili pouze o svém subjektivním vnímání poškozeného. Ve věci pak nebylo vyvráceno ani tvrzení obžalovaného, že znal poškozeného jen krátce, setkal se s ním jen několikrát a nevěděl, že je nemocný a jak se případná nemoc projevuje, vnímal pouze, že chování poškozeného je poněkud jiné, neboť ve společnosti pokřikoval a chtěl být středem pozornosti, obžalovaný nikdy nebyl přítomen tomu, že poškozený někomu něco vzal či vypil. Pouze jedenkrát se podle provedeného dokazování vyskytl u situace, že poškozený si vzal více LSD než ostatní, avšak stále šlo o množství drogy jej nijak neohrožující a zejména v daném případě nejednal svévolně, tedy si LSD nevzal bez vědomí vlastníka, navíc podle jednoho ze svědků si stejné množství dané drogy aplikoval bez problémů již v minulosti. Obhajoba dále konstatuje, že ti, kdo znali poškozeného stejně jako obžalovaný, jednalo se kupříkladu o svědky [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], toho o jeho zdravotním stavu rovněž mnoho nevěděli. Dokonce i svědci, kteří se s poškozeným znali delší

dobu a měli více informací o jeho zdravotním stavu než obžalovaný, uváděli, že je překvapilo, že poškozený si aplikoval takové množství drogy. Kupříkladu svědkovi [REDACTED], jenž měl z osob přítomných na předmětném večírku k poškozenému nejbližší, sice podle jeho vyjádření bylo známo, že poškozený má [REDACTED] syndrom, avšak bylo pro něj překvapením a nečekal, že poškozený si vzal více 3, 4 MDMA, než jaké mu bylo poskytnuto. Ještě podstatnější je, že nad skutečností, že poškozený si vzal drogy, se pozastavil dokonce jeho [REDACTED]. Nicméně i pokud by přes vše výše uvedené obžalovaný věděl, že poškozený trpí [REDACTED] syndromem, pak v době činu mu nebylo známo, jak se tato nemoc, patřící mezi lehčí poruchy [REDACTED] spektra, projevuje, a to zvláště v situaci, že u každého takto nemocného se projevuje jinak a s různou intenzitou.

19. Obhajoba se dále ohrazuje proti odvolací námitce státního zástupce, že nebylo prokázáno poučení poškozeného obžalovaným o maximální dávce a že tvrzení obžalovaného o takovém poučení je až absurdní. Zde nejprve zdůrazňuje, že obžalovaný není povinen v trestním řízení cokoli prokazovat, takovou povinnost má naopak státní zástupce. Obžalovanému postačuje, že jeho obhajoba není vyvrácena, k čemuž v posuzované věci nedošlo. Jeho tvrzení, že poškozenému poskytl jakousi formu poučení, vzal soud prvního stupně dokonce za prokázanou, byť konstatoval, že přesné znění tohoto poučení zjištěno nebylo. Obhajoba v této souvislosti upozorňuje, že o poučení poskytnutém poškozenému v souvislosti s užitím 3, 4 MDMA hovořil nejen obžalovaný, ale i svědci [REDACTED] a [REDACTED]. Tomu ostatně odpovídá i následná velmi přímá a nesouhlasná reakce obžalovaného poté, co zjistil, že poškozený svévolně vypil jemu neurčený nápoj s rozpuštěnou extází, a to navíc za situace, že obžalovaný v této době předpokládal, že v nápoji vypitým poškozeným bylo pouze 0,15 gramu drogy, a netušil, že poškozený zkonsumoval i zbývající část extáze nacházející se v sáčku. Uvedenou reakci poškozeného potvrzují navíc téměř všichni na místě přítomní. Obhajobě rovněž není zřejmé, proč by jeho tvrzení o poučení poskytnutém poškozenému mělo být až absurdní, jak tvrdí státní zástupce ve svém odvolání. Z provedeného dokazování naopak plyne, že obžalovaný byl při manipulaci s extází poměrně obezřetný, jediné on míchal nápoje s drogou a její jednotlivé dávky pečlivě odvažoval. Navíc obžalovanému bylo řečeno, že poškozený chce 3, 4 MDMA zkusit poprvé, je proto lehce představitelné, že z tohoto důvodu mu poskytne alespoň základní informaci. Obhajoba navíc připomíná a pokládá za podstatné, že podle již zmíněného znaleckého posudku z jiné věci i výpovědi svědků poškozený i přes svůj zdravotní handicap nebyl hloupý, také měl určité informace o drogách včetně toho, že po jejich aplikaci může dojít k předávkování a dokonce i smrti. Je proto nekorektní námitka státního zástupce, pokud dává do souvislosti zdravotní stav poškozeného a jeho údajnou neschopnost posoudit, kolik drogy si může vzít. Poučení ve smyslu: „Tady máš pití s dostatečnou dávkou 3, 4 MDMA a víc si nedávej“ poškozený podle názoru obhajoby zcela jistě musel pochopit, přičemž je celkem bezvýznamné, jak přesně bylo dané poučení formulováno. Vzhledem k uvedeným okolnostem tak má obhajoba ve shodě se soudem prvního stupně za to, že obžalovaný měl přiměřený důvod se domnívat, že poškozený bude jeho pokyn respektovat a nebude až nepochopitelným způsobem hazardovat se svým zdravím. Kromě toho otázka poučení o bezpečném množství drogy není až tak významná pro právní kvalifikaci stíhaného jednání, podstatné je, zda obžalovaný poškozenému drogu předal či volně zpřístupnil, což se však rozhodně neprokázalo.
20. Namítá-li dále státní zástupce ve svém odvolání, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný drogu před poškozeným jakkoli skrýval a že na místě nezaznělo, že žádnou další drogu již nikomu nenabídne, pak obhajoba tyto argumenty pokládá za bezvýznamné pro rozhodnutí v dané věci. Není totiž nezbytné, aby obžalovaný zbytek drogy ukrýval či jinak zcela bezpečně zajistil, podstatné je, že jej v žádném okamžiku neponechal k volnému užití. Navíc nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, jak ostatně upozornil i soud prvního stupně, že před odchodem do kuřárny drogu ukrýl pod víčko zavařovací sklenice, jež byla na místě činu skutečně nalezena, byť

tak neučinil před osobami v [REDAKCE] přítomnými. Bez významu je podle obhajoby rovněž hypotetická absence prohlášení obžalovaného, že další droga již nikomu nebude nabízena, neboť jednak na tuto otázku nebylo zaměřeno dokazování a žádný z vyslychaných se k ní tudíž nevyjadřoval, zásadní pak je, že obžalovaný v průběhu večera drogu pečlivě hlídal, a to jak ve vztahu k osobám, kterým ji předával, tak k poskytovanému množství. Jak totiž plyne nejen z výpovědí obžalovaného, ale i všech na místě přítomných svědků, obžalovaný sám míchal nealkoholické nápoje s 3, 4 MDMA, které pak dalším osobám předával k užití, stejně tak namíchal nápoj poškozenému, rovněž sám určil, kolik extáze si může vzít svědek [REDAKCE]. Mezi účastníky večírku sice existují rozpory u otázky, jaké množství kelímků bylo namícháno a kdo pil z kterého kelímku, ovšem žádný ze svědků netvrdil, že obžalovaný by drogu 3, 4 MDMA volně poskytl k libovolnému užití, tedy ve smyslu „berte si, kdo chcete, co chcete“. Droga tedy na místě sice byla volně položena na stole, rozhodně však nebyla dalším přítomným osobám k dispozici, což je značný rozdíl. Konečně obhajoba upozorňuje, že i ze samotného poučení daného poškozenému i rozhořčené a pobouřené reakce obžalovaného poté, co se vrátil z kuřárny a zjistil, že poškozený pije z jemu neurčeného kelímku, lze dovodit, že obžalovaný by poškozenému již další drogu nedal. Je nelogické, aby mu bylo lhostejné, kdo si bere kolik extáze z nějakého místa, kde by tato droga byla k volnému užití, a následně se rozhořčeně obořil na poškozeného kvůli tomu, že dopil neplný kelímek.

21. V dalších pasážích svého vyjádření obhajoba reaguje na některé další argumenty obsažené jak v odvolání, tak závěrečné řeči státního zástupce. V této souvislosti zejména zdůraznila, že obžalovaný po zahájení svého trestního stíhání se k posuzovanému jednání v rámci svých výpovědí i reakcí na prováděné důkazy vyjadřoval vždy konzistentně a v žádných podstatných otázkách si neodporoval, také zodpověděl veškeré dotazy mu kladené, a to včetně těch, jež vzešly ze strany státního zástupce. Jde-li o údaj uváděný obžalovaným, že odvažoval přesné dávky 3, 4 MDMA před jejich předáním dalším účastníkům večírku, ten je prokazován jak jeho výpovědí, tak svědeckými všemi na místě přítomných osob, jakož i skutečností, že stopy této drogy se nacházely na váze zajištěné na místě činu. Pokud státní zástupce podle kupní ceny extáze a zprostředkovaného svědectví [REDAKCE] usuzoval, že množství této drogy bylo 20 gramů a vše měl obžalovaný přinést na večírek, pak obhajoba kontruje argumentem, že údaj o 20 gramech 3, 4 MDMA (či dokonce až o 25 gramech, jak také zmiňoval svědek [REDAKCE] na večírku je zcela v rozporu se všemi dalšími důkazy, jak dovodil i soud prvního stupně, ostatně ve věci bylo dokonce prokázáno, že převážnou část dříve koupené drogy obžalovaný ponechal ve svém bydlišti u svých [REDAKCE], kde ji policejní orgány také našly. U rozporů mezi svědeckými výpověďmi osob přítomných na předmětném večírku obhajoba připouští jejich existenci, tyto rozpory však pokládá za odůvodnitelné, navíc v podstatě vyvracejí předpoklad státního zástupce o účelovosti a naučenosti uvedených výpovědí. Za podstatné pak obhajoba zejména pokládá, že zmíněná svědectví, jejichž obsah ve stručnosti připomíná, neprokazují vinu obžalovaného, totéž platí o svědeckých výpovědích pracovníků záchranné služby zasahujících u poškozeného i výpovědi svědka [REDAKCE]. Co se týče svědectví [REDAKCE], to má charakter zprostředkovaného důkazu a jeho obsah v otázce množství a formy extáze, jež se měla na místě činu nacházet, způsobu její aplikace, i v otázce, zda jeho rozhovoru se svědkem [REDAKCE] byl přítomen i svědek [REDAKCE] není v souladu, nýbrž v rozporu s dalšími důkazy. Konečně argumentuje-li státní zástupce okolností, že na večírku mělo dojít k požití extáze i jejím šňupáním, pak obžalovaný takový způsob užití drogy nevyklučuje, avšak opakovaně tvrdí, že takové jednání vůbec nezaznamenal, navíc pokud ke šňupání došlo, pak se jednalo o tu dávku extáze, kterou obžalovaný poskytl k aplikaci pouze svědku [REDAKCE] nikoli poškozenému. Tvzení státního zástupce, podle něhož všichni přítomní souběžně kouřili i marihuanu, pokládá obhajoba za neodpovídající skutečnosti, neboť z jednotlivých výpovědí plyne, že tak činili jen někteří, jiní kouřili cigarety, kromě toho poškozený v kuřárně vůbec nebyl a osoby zde se nacházející tak neviděl, tudíž si v důsledku pozorování nemohl cokoli dovozovat.

22. Se zřetelem na všechny výše uvedené okolnosti tak obžalovaný [REDAKCE] závěrem svého písemného vyjádření navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a návazně rozhodl shodně jako Krajský soud v Hradci Králové, pouze s tím rozdílem, že ve vztahu k uloženému peněžitému trestu vypustí výrok o náhradním trestu odnětí svobody.
23. Vrchní soud v Praze z podnětu řádně a včas podaného odvolání státního zástupce přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
24. Ve spojitosti s rozsahem přezkumu napadeného rozsudku odvolací soud opět – stejně jako ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020 sp. zn. 11 To 15/2020 - připomíná, že veškeré trestněprávní jednání kladené obžalovanému v dané věci za vinu, jak bylo vymezeno v podané obžalobě, v dřívějším rozsudku soudu prvního stupně i jeho nyní napadeném rozsudku, mělo charakter jediného trvajících skutku, byť složeného z více dílčích částí. Důvody, proč tomu tak je, a skutečnost, že celé trvajících trestněprávní jednání nejen z hmotně právního, ale také z procesně právního hlediska představuje jeden skutek, byly vysvětleny již v odůvodnění zmíněného dřívějšího rozhodnutí odvolacího soudu (konkrétně v jeho bodě 14), na které lze v tomto směru odkázat, neboť nemá smysl doslova opakovat okolnosti již jednou řečené. Pokud tedy stíhané jednání má být jediným trvajících skutkem a trestným činem, přičemž státní zástupce svým aktuálním odvoláním opět brojil primárně proti výroku o vině, pak odvolací soud musel přezkoumat celé toto trvajících trestněprávní jednání obsažené ve výrokové části nyní napadeného rozsudku, tedy všechny jeho části, třebaže státní zástupce konkrétní výhrady uplatnil jen vůči jedné z nich (té, která se vztahovala k poskytnutí extáze poškozenému [REDAKCE]). Zároveň byl povinen ve smyslu § 254 odst. 3 trestního řádu přezkoumat i všechny navazující výroky, jež měly svůj podklad ve výroku i vině, čili výroky o trestu, ochranném opatření a odkazu poškozených s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Stručně řečeno, odvolací soud přezkoumával napadený rozsudek v celém rozsahu. Učinil přitom následující zjištění a závěry.
25. Předně je třeba podrobněji přiblížit skutečnost již výše naznačenou, totiž že nyní napadený rozsudek je v pořadí již druhým meritorním rozhodnutím soudu prvního stupně. Jeho předchozí odsuzující rozsudek, vyhlášený dne 8. 1. 2020, který byl obsahově i argumentačně velmi obdobný rozsudku nynějšímu, odvolací soud z podnětu odvolání státního zastupitelství svým usnesením ze dne 25. 5. 2020 sp. zn. 11 To 15/2020 v celém rozsahu zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu a návazně věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. K právě popsanému postupu vedly odvolací soud dva základní důvody. První a méně podstatný spočíval v tom, že soud prvního stupně se dopustil některých vesměs formálních pochybení ve výrocích o vině i trestu. U výroku o vině tak učinil při formulaci skutkové věty (konkrétně vzal za prokázané, že obžalovaný poskytoval [REDAKCE] omamné a psychotropní látky vždy za úplatu, třebaže jmenovaný v rámci svého svědectví uváděl, že tomu tak ne vždy bylo), právní věty (podle skutkových závěrů obsažených ve výrokové části dřívějšího rozsudku obžalovaný dalším osobám marihuanu a extázi nabízel, prodával a poskytoval zdarma či směnou za jiné věci, čemuž z pohledu zákonného vymezení objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku odpovídají alternativy jednání „nabídl“, „prodal“ a „jinak jinému opatřil“ omamnou a psychotropní látkou, soud prvního stupně ale do právní věty výroku o vině svého tehdejšího rozsudku zahrnul toliko alternativy jednání „nabídl“ a „jinak jinému opatřil“, nikoli formu jednání záležející v „prodeji“) a právní kvalifikace (trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy v základní skutkové podstatě podle § 283 odst. 1

trestního zákoníku označil za zločin, ačkoli se jedná o přečin). Ve výroku o trestu předchozího rozsudku soud prvního stupně zase jednak při ukládání podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem ne zcela správně aplikoval ta zákonná ustanovení, která upravují tento druh trestu, jednak přiřkl státu formou trestu propadnutí věci (u něhož je jednou z obligatorních podmínek pro jeho vyslovení skutečnost, že věc, jíž se trest týká, náleží pachateli) veškeré předměty zahrnuté do výroku o daném trestu, přestože z provedeního dokazování neplynulo, že by obžalovaný byl vlastníkem všech uvedených předmětů.

26. Druhým a zásadnějším důvodem, který vedl odvolací soud k vydání kasačního rozhodnutí, byla skutečnost, že ve vztahu k té části stíhaného jednání, jež se vztahovala k poškozenému [REDAKCE], soud prvního stupně neprovedl úplné dokazování a nevypořádal se s některými okolnostmi významnými pro rozhodnutí. V této souvislosti odvolací soud nejprve rozebral, že při existenci takového skutkového stavu, jaký dovozovala podaná obžaloba (tedy že obžalovaný poškozenému vědomě poskytl za účelem požití takové množství extáze, že v důsledku jeho aplikace poškozený zemřel), by mezi jednáním obžalovaného a těžším následkem v podobě smrti poškozeného jako kvalifikační okolností ve smyslu § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku nejen byla objektivně dána příčinná souvislost, ale taktéž zavinění ve formě nedbalosti. Dále připomněl, v čem tkví obhajoba obžalovaného uplatněná v projednávané věci, a naznačil, že pokud by okolnosti tvrzené obžalovaným v rámci jeho obhajoby byly odrazem reality, respektive by nebyly jednoznačně vyvráceny, pak by zřejmě nebylo lze dovodit jeho odpovědnost za smrt poškozeného, a to pro absenci prokázané subjektivní stránky, konkrétně nedbalostního zavinění zahrnujícího uvedený těžší následek. Současně upozornil, že svědecké výpovědi dalších na místě činu přítomných osob sice podporují obhajobu obžalovaného, avšak nikoli vždy jednoznačně a ve vzájemném souladu, jak poněkud zjednodušeně dovodil v odůvodnění svého předchozího rozsudku soud prvního stupně, a že rozdíly mezi uvedenými svědectvími sice pochopitelně nevyvracejí obhajobu obžalovaného a neprokazují jeho vinu (ve smyslu odpovědnosti za těžší následek podle § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku), jsou však způsobilé vyvolat určité pochybnosti, zda se události skutečně odehrály tak, jak v rámci své obhajoby tvrdí obžalovaný. Ve věci se přitom nabízely další a v hlavním líčení dosud náležitě neprovedené důkazy, jejichž provedení by mohlo přispět k objasnění projednávaného případu. Konkrétně se jednalo o svědecké výslechy [REDAKCE] muže křestním jménem [REDAKCE] a pracovníků Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří podle obsahu spisu či podle svědectví [REDAKCE] poškozeného (vyslechnutých odvolacím soudem při veřejném zasedání ve věci spisové značky 11 To 15/2020) disponují či mohou disponovat zprostředkovanými informacemi o tom, co se inkriminovaného večera na místě činu událo. Odvolací soud proto uložil soudu prvního stupně, aby všechny jmenované osoby jako svědky vyslechl, a pro případ, že by na základě výpovědi svědků [REDAKCE] a muže křestním jménem [REDAKCE] vyplynula potřeba doplňujících svědeckých výslechů osob na místě činu přítomných, což přichází v úvahu zejména u [REDAKCE], provedl i tyto posléze zmíněné důkazy.
27. Soud prvního stupně v novém řízení, jež následovalo po zrušení jeho dřívějšího rozsudku ze dne 8. 1. 2020, ve vztahu k těm částem projednávané trestné činnosti, které se netýkaly poškozeného [REDAKCE] napravil všechna vesměs formální pochybení, jichž se dopustil v rámci výroku o vině zmíněného předešlého rozsudku ve skutkové větě, právní větě i právní kvalifikaci a na něž ve svém kasačním usnesení ze dne 25. 5. 2020 upozornil odvolací soud. Ve výroku o vině nyní napadeného rozsudku tedy již skutková zjištění vyjádřená ve skutkové větě jsou v souladu s obsahem provedených důkazů, znění skutkové věty pak odpovídá právní větě, u právní kvalifikace je zase trestný čin, pod jehož skutkovou podstatu bylo jednání obžalovaného podřazeno, správně označen jako přečin. Poněvadž státní zástupce proti této části výroku o vině nyní napadeného rozsudku žádné výhrady nevznesl, není třeba se jí blíže zabývat.

28. Odvolací soud se proto v dalším výkladu zaměří jen na tu část trestněprávního počinání obžalovaného, jež podle napadeného rozsudku spočívala v neoprávněném nakládání s psychotropní látkou 3, 4 MDMA (extázi) vůči poškozenému [REDACTED]
29. Je třeba konstatovat, že i ve vztahu k právě uvedené části stíhaného jednání soud prvního stupně v novém řízení splnil veškeré pokyny uložené mu odvolacím soudem, tedy především doplnil dokazování o svědecké výpovědi [REDACTED] [REDACTED] (jak bylo nově zjištěno v nalézacím řízení, jde o osobu, kterou odvolací soud ve svém dřívějším kasačním rozhodnutí označoval jako muže křestním jménem [REDACTED] i obou pracovníků Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje, kteří zasahovali u extázi ovlivněného poškozeného, provedl též doplňující výslech svědka [REDACTED] konfrontaci mezi ním a svědkem [REDACTED], nad rámec pokynů daných mu odvolacím soudem z vlastní iniciativy realizoval i opětovné výslechy všech dalších účastníků onoho nešťastného a v tragický následek vyústivšího drogového večírku, čili obžalovaného [REDACTED] i svědků [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED]. Žádné další důkazy, u nichž by bylo lze reálně očekávat, že by mohly přispět k objasnění věci, se již nenabízejí. Odtud vyplývá, že dokazování v dané věci bylo v nalézacím řízení provedeno v rozsahu vyžadovaném ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu. Ostatně státní zástupce se jeho doplnění v podaném odvolání ani nedomáhal.
30. Soud prvního stupně návazně veškeré ve věci provedené důkazy – tedy z původního i nového řízení - hodnotil způsobem předvídaným § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, a na jejich základě učinil takové skutkové (a návazně i právní) závěry, kterým z hlediska formální logiky nelze ničeho vytknout a které jsou založeny na provedených důkazech, jejichž obsah v rámci hodnotící argumentace nebyl (na rozdíl od předchozího rozsudku) interpretačně nijak zkreslen či zjednodušen. Tyto závěry také promítl do výrokové části napadeného rozsudku, v jeho odůvodnění je pak srozumitelně, logicky a přesvědčivě vysvětlil, argumentace tam obsažená odpovídá požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu.
31. Na tomto místě je třeba v obecné rovině připomenout, že pokud soud prvního stupně skutečně úplně dokazování, provedené důkazy hodnotí postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a učiní logicky odůvodněná skutková zjištění, pak odvolací soud, který sám neprovede významnější dokazování, je tímto hodnocením ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu vázán a není oprávněn do něj zasahovat. Posledně označené zákonné ustanovení je vyústěním a konkretizací zásad ústnosti a bezprostřednosti coby významných pravidel trestního procesu a zdůrazňuje, že provádění a hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně jako soudu nalézacího. Řečeno jinými slovy, postupuje-li soud prvního stupně při provádění a hodnocení důkazů výše naznačeným způsobem, pak odvolací soud nemůže jeho rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu jen z toho důvodu, že by tytéž důkazy bylo případně možno hodnotit i s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.
32. Odvolací soud rovněž pokládá za vhodné či spíše potřebné upozornit na jeden ze základních principů trestního řízení, totiž in dubio pro reo (v češtině mající význam „v pochybnostech ve prospěch obviněného“), jenž má původ v zásadě presumpce neviny (§ 2 odst. 2 trestního řádu). Právě uvedený princip znamená, že pokud u některé skutkové otázky významné pro rozhodnutí zůstanou po uskutečněním dokazování sebemenší rozumné pochybnosti, které nelze rozptýlit provedením dalších důkazů, pak je třeba je vždy vyložit ve prospěch obviněné (obžalované) osoby. Tedy jestliže po vyčerpání všech v úvahu přicházejících důkazů existuje ve vztahu k některé ze skutkových otázek podstatných pro trestněprávní odpovědnost obviněného několik skutkových eventualit, pak je nutno při rozhodnutí vycházet z té, která je pro obviněného nejvýhodnější. Ze zásady presumpce neviny současně vyplývá, že obviněný zásadně není povinen

v rámci svého trestního stíhání jakkoli prokazovat svou nevinu ani skutečnosti související s jím uplatněnou obhajobou, naopak orgány činné v trestním řízení musí spolehlivě a bezpečně vyvrátit jeho obhajobu (pochopitelně za předpokladu, že nejde o takovou obhajobu, která je v rámci rozumného uvažování natolik nesmyslná a iracionální, že ani teoreticky nemůže mít oporu v realitě) a současně nepochybně prokázat jeho vinu, tedy všechny takové skutkové okolnosti, jež jsou významné pro naplnění znaků skutkové podstaty příslušného trestného činu.

33. Skutečnosti popsané v předchozích dvou bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí odvolací soud zejména z toho důvodu, že státní zástupce se v odvolání domáhá v podstatě jiného hodnocení provedených důkazů, než jaké je obsaženo v napadeném rozsudku. Jak ale bylo již výše uvedeno, v projednávané věci soud prvního stupně provedl úplné dokazování, při posuzování všech důkazů postupoval v mezích zásady volného hodnocení důkazů a v souladu s ní, tedy důkazy hodnotil způsobem předvídaným trestním řádem, výsledkem čehož jsou jeho logická skutková zjištění obsažená v napadeném rozsudku. Za tohoto stavu mu nelze vytýkat nesprávnost jeho skutkových závěrů (a od nich se odvíjejících závěrů právních). Navíc je třeba uznat, že v posuzovaném případě při skutečně důsledném respektování principu *in dubio pro reo* ani nebylo možné provedené důkazy hodnotit jinak, než jak to učinil soud prvního stupně.
34. Vzhledem ke shora uvedenému lze stran skutkových závěrů i na ně navazujících právních závěrů odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž je dostatečně a v souladu s již také zmíněným ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu vysvětleno, které okolnosti a na základě jakých důkazů vzal soud prvního stupně za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jaký postoj zaujal k obhajobě obžalovaného. Odvolací soud z obsahu tohoto odůvodnění k odvolacím námitkám státního zástupce vyjímá, případně doplňuje a upřesňuje následující podstatné skutečnosti.
35. Ve věci není na základě uskutečněného dokazování jakýchkoli pochyb, že obžalovaný ██████████ byl osobou mající zkušenosti s omamnými a psychotropními látkami (včetně dále uvedené) a že inkriminovaného dne ██████████ 2019) disponoval výrazným množstvím 3, 4 MDMA, z něhož nejméně část přinesl ve večerních hodinách do ██████████ na adrese ██████████, ██████████ který tehdy užíval společně se svědkem ██████████. Do tohoto ██████████ se pak kromě obou jmenovaných v průběhu inkriminovaného večera dostavili a byli zde přítomni i poškozený ██████████ a svědci ██████████, ██████████ a ██████████. Nesporným je rovněž fakt, že poškozený během svého pobytu v uvedeném ██████████ z výše označené drogy zkonsumoval takové její množství, které celkem činilo nejméně 0,5 gramu a vyvolalo u něj těžkou intoxikaci a s ní spojené vážné zdravotní problémy, jež vyústily v jeho smrt v dopoledních hodinách následujícího dne. S popsányi skutkovými okolnostmi, které soud prvního stupně vzal za prokázané a jež plynou z celé řady - v tomto směru vzájemně souladných - důkazů rozebranych v odůvodnění napadeného rozsudku, ostatně žádná ze stran v průběhu řízení nijak nepolemizovala, nečinil to ani státní zástupce v podaném odvolání. Právě uvedené závěry odvolací soud konstatoval již ve svém předchozím (kasačním) rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020 a důkazy provedené v novém řízení na nich nic nezměnily.
36. Je tedy jasné, že příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a tragickým následkem spočívajícím ve smrti poškozeného je z objektivního hlediska nepochybně dána, neboť obžalovaný extázi jakou takovou na místo činu nesporně dopravil a poškozený ji zde následně zkonsumoval. To ostatně v průběhu řízení žádná ze stran nezpochybovala.
37. Stěžejní otázkou pro posouzení trestněprávní odpovědnosti obžalovaného za smrt poškozeného, jež představuje těžší následek ve smyslu § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, tak je, zda u obžalovaného byla dána i subjektivní stránka k této kvalifikační okolnosti, čili zda výše popsaná

příčinná souvislost byla zahrnuta jeho nedbalostním zaviněním, které je rovněž obligatorním znakem kvalifikované skutkové podstaty podle označeného zákonného ustanovení (úmyslné zavinění u kvalifikační okolnosti podle § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku nepřichází v úvahu, jak odvolací soud vysvětlil již ve svém rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020). Jde tedy o to, zda na podkladě provedeného dokazování lze spolehlivě dovodit, že obžalovaný věděl, že z extáze, kterou na místo činu dopravil, si poškozený může aplikovat natolik výrazné množství, že to v krajním případě může vést i k jeho smrti, přičemž bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane, anebo si obžalovaný možnost uvedeného sledu událostí ani neuvědomoval, ačkoli to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro zodpovězení dané otázky bylo zcela klíčové pokusit se objasnit, za jakých okolností poškozený v průběhu inkriminovaného večera požil smrtelné množství psychotropní látky 3, 4 MDMA. To se však, a to ani po doplnění dokazování v novém řízení, jednoznačně nepodařilo. Obecně lze důkazní situaci v dané věci charakterizovat tak, že procesně použitelné důkazy v daném směru nabízejí různé varianty skutkového děje, a to včetně té, kterou prezentoval v rámci své obhajoby (níže podrobněji popsáné) obžalovaný a při níž nebylo možno dovodit na jeho straně nedbalostní zavinění za jím objektivně způsobený těžší následek podle § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. Není přitom možno spolehlivě a bez důvodných pochybností určit, která z uvedených skutkových verzí a do jaké míry odpovídá skutečnosti. Verze skutkového děje uváděná obžalovaným v jeho procesně použitelných výpovědích (tedy v těch, které učinil po zahájení trestního stíhání) sice nebyla potvrzena, ovšem nebyla ani – a to je pro věc podstatné – spolehlivě vyvrácena, je proto třeba ji připustit jako možnou a se zřetelem na zásadu in dubio pro reo z ní ve věci vycházet.

38. Podaný žalobní návrh a potažmo i státní zástupce v podaném odvolání vyvozovali, že podle výsledků dokazování poškozenému veškeré množství jím zkonsumované extáze vědomě poskytl obžalovaný. Pokud by tomu tak bylo - ať již by poskytnutí drogy proběhlo přímo formou fyzického předání anebo tím způsobem, že byla ponechána na volně přístupném místě proto, aby si z ní kdokoli na místě přítomný libovolně odebral a aplikoval takové kvantum, jaké uzná za vhodné (státní zástupce v odvolání dovozoval z provedených důkazů posléze uvedenou situaci) - pak obžalovaný by nejen z pohledu ustanovení § 283 odst. 1 trestního zákoníku jinému (poškozenému) jinak než prodejem opatřil psychotropní látku, ale takové jeho jednání by bylo zásadní příčinou následku v podobě smrti poškozeného. Současně by byl namístě i závěr, že na straně obžalovaného by příčinná souvislost mezi jeho jednáním a uvedeným následkem coby kvalifikační okolností uvedenou v § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku byla zahrnuta i zákonem vyžadovanou formou zavinění, konkrétně vědomou nedbalostí ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, která je k odpovědnosti za daný kvalifikační znak postačující, pak plyne z ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku. Argumenty, proč tomu tak je, odvolací soud podrobně popsal a rozebral již v bodě 25 odůvodnění svého předchozího (kasačního) rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020, na který lze pro stručnost odkázat, a to již z toho důvodu, že ve věci se nepodařilo prokázat takový (výše naznačený) skutkový stav, na který by dopadal právní závěr popsáný v předchozí větě tohoto odůvodnění.
39. Naproti tomu je namístě podrobněji připomenout, byť odvolací soud tak již také učinil ve svém předešlém rozhodnutí, podstatu obhajoby uplatněné v projednávané věci obžalovaným, neboť ta, jak již bylo výše zmíněno, nebyla provedeným dokazováním jednoznačně a nepochybně vyvrácena, což mělo návazně vliv na právní závěry vztahující se k otázce jeho zavinění za vzniklý těžší následek podle § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku.
40. Obžalovaný v rámci všech výpovědí, jež ve věci podal po zahájení trestního stíhání (včetně té, kterou učinil v novém řízení), důrazně odmítá, že by si počínal tak, jak tvrdí podaná obžaloba a potažmo v odvolání státní zástupce, čili že by poškozenému přímo předal veškerou jím

zkonsumovanou extází anebo by ji ponechal na místě volně k dispozici a poškozený si ji aplikoval s jeho vědomím a souhlasem. Svou obhajobu založil na tvrzení, že do předmětného [REDAKCE] přinesl pouze relativně malé množství extáze (celkem méně než jeden gram), z něhož výlučně on poskytoval dalším na místě přítomným osobám bezpečné množství této drogy, které z tohoto důvodu přesně vážil, poškozenému takto předal k aplikaci 0,1 gramu rozpuštěného v nápoji a současně jej výslovně upozornil, že jde o maximální dávku, kterou může užít, další drogu již poškozený užil svévolně přes zmíněné upozornění a navíc bez jeho vědomí a souhlasu, konkrétně tak učinil v době, kdy obžalovaný společně s dalšími osobami v bytě se nacházejícími odešli do jiné místnosti (sloužící jako kuřárna), přičemž zkonsumoval jednak nápoj se zbytkem drogy, který si obžalovaný připravil pro sebe a případně pro další zájemce vyjma poškozeného, jednak zbývající část extáze nacházející se v sáčku, který obžalovaný ponechal ukrytý pod víčkem od zavařovací sklenice v době, kdy byl poškozený na toaletě.

41. Odvolací soud ve svém dřívějším rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020 rovněž konstatoval, že pokud právě popsaná verze událostí uváděná obžalovaným je odrazem reality, respektive pokud – vzhledem k opakovaně již zmíněnému principu *in dubio pro reo* – daná verze nebude spolehlivě vyvrácena, pak by patrně bylo možno akceptovat právní závěry, které ve věci učinil soud prvního stupně (v tehdy i nyní napadeném rozsudku), tedy že ve vztahu k těžšímu následku předvídanému ustanovením § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku nelze u obžalovaného dovést zavinění ve formě nedbalosti (ať již vědomé či alespoň nevědomé). Uvedená skutková eventualita totiž do značné míry vykazuje shodu se skutkovým stavem, k němuž se váže právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 9. 2017 sp. zn. 11 Tdo 744/2017 (toto rozhodnutí řešilo otázku nedbalostního zavinění pachatelů trestného činu podle 283 trestního zákoníku za těžkou újmu na zdraví u poškozené osoby, již bylo sice poskytnuto vyšší množství psychotropní látky, avšak se současným pokynem, jakou část z tohoto množství lze bezpečně užít, přičemž poškozená osoba, ačkoli byla dospělá, svéprávná a v době předání psychotropní látky nejevila známky, že by její psychika byla významněji ovlivněna užitím nějaké návykové látky, tento pokyn nerespektovala a užila drogu v podstatně vyšší než doporučené míře, což u ní mělo za následek multiorgánové selhání bezprostředně jí ohrožující na životě; Nejvyšší soud dovodil, že za popsaného stavu pachatelé měli ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku přiměřený důvod se domnívat, že poškozená osoba bude jejich pokyn respektovat, výrazným a nepochopitelným způsobem jej nepřekročí a nedojde tak k těžké újmě na zdraví coby těžšímu následku uvedenému v § 283 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku). V nyní posuzované věci by situace – stále míněno při verzi prezentované obžalovaným – byla sice odlišná v tom, že osobou, jež si aplikovala psychotropní látku, byl poškozený trpící [REDAKCE] syndromem, tedy takovou poruchou [REDAKCE] spektra, s níž jsou spojeny určité problémy s chováním (a ty se v případě poškozeného projevovaly mimo jiné sníženou zdrženlivostí), ovšem na straně druhé je otázkou, do jaké míry byly obžalovanému všechny tyto skutečnosti známy, přičemž obžalovaný v rámci své obhajoby popíral, že by disponoval bližšími informacemi o zdravotním stavu poškozeného a jeho projevech. Navíc další modifikací nyní projednávaného případu oproti věci řešené v označené věci Nejvyššího soudu by byla skutečnost, že zákonný znak obsažený v ustanovení § 283 odst. 1 trestního zákoníku a spočívající v „opatření psychotropní látky jinému“ by byl naplněn pouze takovým jednáním obžalovaného, jež záleželo v poskytnutí toliko 0,1 gramu extáze (což samo o sobě ke smrti poškozeného podle toxikologických znaleckých závěrů vést ještě nemohlo). Následnou situaci, kdy poškozený (podle obhajoby obžalovaného) si další část uvedené drogy, která nebyla určena pro něj, měl aplikovat svévolně bez vědomí a souhlasu obžalovaného a dokonce přes zmíněné předchozí upozornění o maximální bezpečné dávce, již nelze chápat tak, že obžalovaný poškozenému opatřil psychotropní látku („opatřením omamné a psychotropní látky jinému“ se obecně rozumí jednání, při kterém pachatel jiné osobě obstará omamnou či psychotropní látku jiným způsobem, než které jsou výslovně uvedeny v § 283 odst. 1 trestního zákoníku, typicky darováním či výměnou za jinou věc). Kromě toho je uvedený

zákonný znak součástí základní skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a jako takový – a to na rozdíl od okolností tvořících znaky kvalifikované skutkové podstaty – musí být zahrnut úmyslným zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku, přičemž obě formy úmyslu – přímý i nepřímý – jsou charakterizovány nejen složkou vědomostní, ale také souběžně existující složkou volní, která se projevuje chtěním či alespoň srozuměním pachatele vůči následku významnému z hlediska trestního práva (na rozdíl od nedbalostního zavinění, které obsahuje pouze složku vědomostní). U obžalovaného by přitom jen stěží bylo možno dovodit úmysl (byť jen nepřímý) ve vztahu k okolnosti, že poškozený požije i další drogu, jež se v předmětném [REDAKCE] nacházela, a to právě proto, že poškozený by si takto počínal svévolně a přes opakovaně zmíněné upozornění ze strany obžalovaného, tedy v principu proti jeho vůli. Za tohoto stavu by tedy zaviněné počínání obžalovaného spočívající v opatření psychotropní látky jinému, čili v úmyslném poskytnutí 3, 4 MDMA o hmotnosti 0,1 gramu poškozenému, bylo jen jednou z více příčin (navíc ne tou zásadní), jež ve svém souhrnu vedly k tragickému následku v podobě smrti poškozeného. Je pravdou, že mezi další příčiny by patřilo i jednání obžalovaného záležející v samotném přinesení extáze do předmětného [REDAKCE] (neboť jestliže by to neucínil, pak by si poškozený tuto drogu v [REDAKCE] ve výrazném množství svévolně neaplikoval), které lze taktéž podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu podle 283 odst. 1 trestního zákoníku, a to v alternativě „pro jiného přechovával“, protože daná extáze byla zčásti určena pro osoby se v [REDAKCE] nacházející. Avšak další skutečnosti, jež by se spolupodílely na vzniku těžšího následku záležejícího ve smrti poškozeného (zejména ta okolnost, že poškozený v době, kdy se ocitl sám v místnosti s drogou, si ji svévolně přisvojil a zkonzumoval), by již nebyly součástí trestněprávního jednání obžalovaného naplňujícího znaky trestného činu podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Podle trestněprávní teorie i praxe sice platí, že jednání pachatele nemusí být jedinou příčinou pro vznik trestněprávně relevantního následku, na takovém následku se mohou podílet i další skutečnosti, tedy příčinná souvislost mezi počínáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k danému jednání přistoupí další okolnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, přičemž počínání pachatele zůstává takovou skutečností, bez které by následek nenastal. Ovšem pokud následek může vzniknout a také vznikne jen v důsledku kombinace jednání pachatele a další skutečnosti či skutečností (samo jednání pachatele by následek nezpůsobilo), pak je třeba, aby zavinění pachatele pokrývalo i představu, že vedle jeho jednání se vyskytnou či mohou vyskytnout i ony další skutečnosti spolupůsobící při vzniku trestněprávního následku. V projednávané věci by tedy z hlediska existence nedbalostního zavinění obžalovaného za těžší následek obsažený v ustanovení § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku bylo třeba dovodit, že obžalovaný v době, kdy do [REDAKCE] přinesl extázi a poskytl z ní poškozenému 0,1 gramu (čímž by naplnil znak základní skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku), alespoň rámcově věděl, že následně může nastat takový sled událostí (že poškozený zůstane sám v místnosti, kde se nacházela zbývající extáze, že nalezne tu její část, kterou obžalovaný před odchodem z uvedené místnosti ukryl pod víko od sklenice, a že veškerou tuto drogu – jak tu zbývající, která byla rozpuštěna v nápoji obžalovaného, tak tu, jež byla ukryta - si svévolně aplikuje, a to navíc přes předchozí doporučení, jehož se mu dostalo), který ve spojení s jeho jednáním povede ke smrti poškozeného, a bez přiměřených důvodů spoléhal, že k tomu nedojde, anebo o všem právě uvedeném sice nevěděl, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Jeví se dosti problematickým, zda takovou míru opatrnosti a předvídavosti by bylo lze po obžalovaném oprávněně a rozumně požadovat. Lze dodat, že právě uvedené by platilo tím spíše v situaci, že poškozený byl podle objektivních zjištění zletilý a netrpěl významným [REDAKCE] deficitem, byl sice postižen psychickou poruchou vyznačující se mimo jiné sníženou zdrženlivostí, o čemž ale obžalovaný podle svého vyjádření neměl bližší informace.

42. Na výše uvedených (a již dříve z převážné části konstatovaných) závěrech, které se váží k verzi skutkového děje prezentované obžalovaným v rámci jeho obhajoby, odvolací soud nemá důvod

nic měnit. Může jen doplnit, že ve svém předchozím rozhodnutí dané závěry místy nevyjádřil zcela kategoricky, neboť bylo zřejmé, že dokazování bude soudem prvního stupně ještě doplňováno. Nyní, když je dokazování ve věci úplné, ve shodě se soudem prvního stupně konstatuje, že při té skutkové eventualitě, kterou uváděl obžalovaný, nelze jednoznačně dovodit jeho nedbalostní zavinění za těžší následek jako kvalifikační okolnost uvedenou v § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku.

43. Vzhledem ke všemu dosud uvedenému je zřejmé, že v rámci hodnocení důkazů bylo třeba vyřešit, zda a případně do jaké míry byla obhajoba obžalovaného vyvrácena a současně bylo prokázáno takové jeho počínání, které z provedených důkazů vyvozoval státní zástupce a jehož podstata byla popsána již v bodě 38 odůvodnění tohoto usnesení. Jak bylo již také zmíněno, podle názoru soudu prvního stupně, podloženého logickou a přesvědčivou argumentací, se tak nestalo, přičemž odvolací soud uvedený názor a s ním související argumentaci sdílí.
44. Soudu prvního stupně je třeba v první řadě přisvědčit, že žádný z podstatných aspektů obhajoby obžalovaného nevyvracejí (byť současně ne vždy podporují) svědecké výpovědi dalších na místě činu přítomných osob, čili [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Všichni jmenovaní ve shodě s obžalovaným uváděli, že to byl obžalovaný, kdo na večírku s jím přinesenou extází (3, 4 MDMA) manipuloval a přiděloval z ní dalším účastníkům osudného večírku jednotlivé dávky uvedené drogy (třebaže při popisu toho, jakým způsobem se tak přesně stalo a jak byly tyto dávky následně konzumovány, se jejich výpovědi do značné míry rozcházejí), ze svědectví některých z nich také vyplynulo, že obžalovaný takto poskytl poškozenému 0,1 gramu extáze rozpuštěné v nápoji a že přidělované dávky před jejich předáním dalším osobám vážil, což nepřímo podporuje i zjištění, že na místě činu zajištěná digitální váha obsahovala stopy právě 3, 4 MDMA.
45. Dva z uvedených svědků – konkrétně [REDAKCE] a [REDAKCE] – současně potvrdili vyjádření obžalovaného, že poškozenému se v souvislosti s poskytnutou dávkou extáze dostalo upozornění či varování v tom smyslu, aby si neaplikoval více dané drogy, než tvořila obžalovaným přidělená dávka. Přesné znění tohoto poučení sice daní svědci ve svých postupně podávaných výpovědích nepopisovali vždy shodně a v tomto směru také jejich vyjádření ne zcela korespondují mezi sebou i s výpovědí samotného obžalovaného, nicméně smysl a význam jimi uváděného poučení (varování, upozornění) byl takový, jaký byl zmíněn v předešlé větě. Pokud státní zástupce v odvolání poukazuje na okolnost, že uvedení svědci v souvislosti s oním poučením (upozorněním, varováním) hovořili o dávce „optimální“ či „ideální“ (z čehož si poněkud nestandardně uvažující poškozený dost dobře nemohl vyvodit, že více drogy si dávat nemá), pak je pravdou, že taková slova oba svědci v naposledy učiněných výpovědích (při hlavním líčení dne 8. 9. 2020) mimo jiné použili. Současně je ale třeba vzít v potaz celkový kontext takto svědky užitých slov. Svědek [REDAKCE] se totiž vyjádřil tak, že podle jeho názoru obžalovaný poškozenému sdělil „že se jedná o optimální dávku, že nepřipadá v úvahu, že by si měl dávat víc“, respektive „ať si nedává víc, že tohle mu musí stačit“. Svědek [REDAKCE] zase k dané otázce vypověděl, že obžalovaný poškozenému „sdělil něco v tom smyslu, ať si dává pozor, dal mu v podstatě 0,1 dávku a řekl mu k tomu něco v tom smyslu, že to je taková ideální, to, co mu stačí na to, že to předtím ještě asi neměl, tak mu bylo poskytnuto to, co by mu nic neudělalo zlého no, v podstatě byl upozorněnej (poškozený), že je to ideální dávka a že víc jako je lepší, že ne“, svědek si není zcela jistý, že by obžalovaný poškozeného přímo upozornil, že větší dávka by pro něj mohla mít nepříznivé zdravotní následky, ale „nějakým způsobem to (obžalovaný) určitě naznačil“, podle svědka se jednalo o varování a pokud by bylo určeno jemu, pak by jistě pochopil, že více drogy si dávat nemá, že to může být nebezpečné. Z právě popsaných citací ze svědeckých výpovědí [REDAKCE] a [REDAKCE] učiněných dne [REDAKCE] 2020 tak celkem jasně plyne, že podle těchto svědků celkový smysl a význam poučení (upozornění, varování) daného

poškozenému byl takový, aby si neaplikoval větší množství extáze, než jaké mu poskytl obžalovaný (dávka 0,1 gramu).

46. Další dva na večírku přítomní svědci – [REDAKCE] a [REDAKCE] – sice ve svých výpovědích neuváděli (na rozdíl od obžalovaného a svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]) nic o upozornění či varování, o němž byla řeč v předchozím bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí, [REDAKCE] v této souvislosti při v pořadí poslední výpovědi přímo konstatoval, že nic takového nezaznamenal. Současně však ani jeden ze svědků nevyločil, že takové upozornění či varování ze strany obžalovaného mohlo zaznít, [REDAKCE] v této souvislosti poznamenal, že s ohledem na svou opilost si některé události z inkriminovaného večera nevybavuje (při v pořadí posledním výslechu dokonce tvrdil, že z tohoto večera si pamatuje jen útržky). [REDAKCE] zase při posledním výslechu u hlavního líčení poznamenal, že ne všemu, co se na místě dělo, věnoval pozornost (při předchozí výpovědi u hlavního líčení zase v této spojitosti prohlásil, že je možné, že ono upozornění bylo na místě řečeno, neví ale, zda tomu tak bylo).
47. Okolnosti uvedené v předchozích třech bodech tohoto odůvodnění tedy dokládají, že svědectví osob přítomných v rozhodné době v předmětném [REDAKCE] nevyvracejí (ale naopak zčásti podporují) tu část obhajoby obžalovaného, podle níž sám poškozenému poskytl fyzickým předáním pouze bezpečnou dávku extáze o hmotnosti 0,1 gramu (a pouze takové množství drogy podle toxikologického znaleckého posudku nemohlo přivodit smrt) a současně jej upozornil, že více této drogy si aplikovat nemá, tedy že poskytnutá dávka extáze je maximální. K argumentu státního zástupce, že zejména tvrzení obžalovaného o upozornění poškozeného na maximální bezpečnou dávku uvedené drogy vyznívá snad až absurdně, lze uvést, že i z pohledu odvolacího soudu se takto obžalovaným uváděné chování příliš neslučuje s obecnou představou, jak asi probíhají společenská setkání (večírky, party), na nichž se konzumují návykové látky včetně drog. Dané tvrzení však nelze označit za natolik nesmyslné a iracionální, aby bylo možno bez dalšího konstatovat, že jednoduše nemůže mít oporu v realitě. Platí to tím spíše v situaci, že obžalovaný podle svého vyjádření (žádným důkazem nevyvráceného) neměl informace, zda obžalovaný si daný typ psychotropní látky již v minulosti aplikoval a zda s ní tak měl nějaké zkušenosti.
48. Současně je možno dovozovat, že pokud poškozenému bylo dáno poučení v takovém smyslu, jaký plyne z výpovědi obžalovaného i svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], pak je poškozený pochopil. Jak již bylo zmíněno, poškozený byl zletilý, podle psychiatrického znaleckého posudku zpracovaného v jiné věci i přes psychické postižení ([REDAKCE] syndrom) nebyly jeho rozumové schopnosti a intelekt až natolik sníženy (jednotlivé složky intelektových schopností se pohybovaly od pásma průměru do [REDAKCE] pásma normy). Také podle výpovědi prakticky všech ve věci vyslechnutých osob se poškozený sice vůči okolí projevoval hyperaktivním, extravagantním a někdy i poněkud bizarním chováním, avšak nebyl na něm zřejmý významnější deficit [REDAKCE] (kupříkladu svědek [REDAKCE], jenž znal obžalovaného dlouhodobě, v rámci svého svědectví konstatoval, že podle jeho názoru byl poškozený jinak inteligentní člověk). Se zřetelem na všechny tyto okolnosti lze i podle názoru odvolacího soudu usuzovat (každopádně to nelze mít za vyloučené), že poškozený byl schopen vnímat a správně vyhodnotit poměrně jednoduché a celkem jednoznačné upozornění, o jakém hovořili ve své výpovědi obžalovaný i svědci jeho obhajobu podporující.
49. Vzhledem k výše uvedeným závěrům – zejména že není vyloučeno, že obžalovaný předal poškozenému pouze bezpečné množství drogy (0,1 gramu) a současně mu poskytl jím tvrzené upozornění (a vzhledem k zásadě in dubio pro reo tak bylo třeba vycházet z toho, že takové upozornění zaznělo), které poškozený zřejmě musel chápat – jsou celkem bez významu ty odvolací námitky, v nichž státní zástupce upozorňoval, že poškozený mohl zaznamenanat, že ostatní přítomné osoby užívají i další množství předmětné drogy (šňupáním), jakož i marihuanu.

K otázce aplikace extáze šňupáním je navíc třeba dát za pravdu argumentu obhajoby obsaženému v jejím vyjádření k odvolání, že pokud skutečně na místě došlo k užití drogy i tímto způsobem (o této skutečnosti hovořily jen některé na místě přítomné osoby), pak se mělo jednat o extázi pocházející z jediné dávky, kterou předešle v bezpečném množství (0,1 až 0,2 gramu) poskytl obžalovaný svědkovi [REDACTED], aby si ji aplikoval, přičemž tento svědek si následně na základě vlastního rozhodnutí část zmíněné dávky vložil do nápoje a zbývající část užil s některými na místě přítomnými osobami šňupnutím (z čehož by mimo jiné plynulo, že na každého, kdo si takto šňupnul, připadalo jen zcela minimální množství drogy), aniž by na uvedeném jednání obžalovaný jakkoli participoval (a je otázkou, zda je vůbec zaznamenal). Právě uvedené skutkové okolnosti se podávají zejména ze svědeckých výpovědí [REDACTED] a [REDACTED], třebaže při popisu toho, kdo konkrétně a v jaké době si extázi aplikoval uvedeným způsobem, se jejich vyjádření (i svědectví [REDACTED], jenž se o šňupání také zmiňoval) již rozcházejí. To ostatně bylo velmi příznačné pro celé dokazování v projednávané věci – jen málokdy se všichni ti, kdo byli přítomni na osudném večírku, tedy obžalovaný a svědci [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (či alespoň podstatná část z nich), shodli na určité okolnosti, a pokud se tak výjimečně stalo, pak detaily této okolnosti popsali více či méně odlišně.

50. Oporu v provedeném dokazování má i ten závěr soudu prvního stupně, podle něhož svědecké výpovědi osob přítomných na místě činu v inkriminované době (a ani žádné jiné důkazy) nevyvrátily také ten aspekt obhajoby obžalovaného, podle něhož v době odchodu do vedlejší místnosti (sloužící jako kuřárna) uschoval pod víčko od zavařovací sklenice sáček s nezkonsumovanou extází (kterou podle verze obžalovaného následně poškozený, jenž se v místnosti s drogou po návratu z toalety ocitl sám, našel a svévolně všechnu požil, a to společně se zbytkem jedné dávky této drogy nacházející se v nápoji obžalovaného). Žádný z uvedených svědků podle svého vyjádření sice přímo vizuálně nezaznamenal obžalovaným uváděné uschování sáčku s extází, současně ale nevyločil (a někteří ze svědků – kupříkladu [REDACTED] - to i uváděli, byť jen na úrovni pravděpodobnosti), že obžalovaný do kuřárny odcházel poslední. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak svědci logicky ani nemohli zaregistrovat, co obžalovaný při svém odchodu činí, tedy zda případně ukrývá sáček s extází. Argument státního zástupce, že obžalovaný podle vlastního vyjádření opakovaně zmíněný sáček s extází ukrýval nikoli před osobami přítomnými na večírku, nýbrž proto, aby jej nespátřili skrze okno náhodní kolemjdoucí, je sice sám o sobě opodstatněný. Nic ovšem nemění na tom, že k jeho ukrytí došlo, a to fakticky i vůči poškozenému, který se podle obhajoby obžalovaného (ani v tomto ohledu nevyvrácené) nacházel v dané době v jiné místnosti (na toaletě) než v té, v níž obžalovaný sáček s drogou ukryl.
51. Se zřetelem na vše, co bylo popsáno a rozvedeno v bodech 44 až 50 odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolacího soudu, pak nelze přisvědčit tomu názoru státního zástupce obsaženému v odvolání, podle něhož obžalovaný drogu, kterou měl v [REDACTED] k dispozici, ponechal volně přístupnou účastníkům večírku. To platí zejména u poškozeného, jehož obžalovaný podle své (nevyvrácené) obhajoby poučil a upozornil, aby požil pouze takové množství extáze, jaké mu (rozpuštěné v nápoji) předává. Tím mu dal celkem jasně a srozumitelně najevo, že více drogy mu již k aplikaci neposkytne. Odtud vyplývá, že je irelevantním argument státního zástupce, že podle provedeného dokazování na večírku nezaznělo výslovné konstatování obžalovaného o tom, že více drogy přítomným osobám již neposkytne či že nadále mají konzumovat vlastní narkotika (ostatně stejně tak z provedených důkazů neplyne ani opačný postoj obžalovaného, tedy že by přítomným sdělil či alespoň naznačil, že poté, co požijí ty dávky extáze, které od něj již obdrželi, jim poskytne ještě další, případně si sami mohou tuto drogu brát, jak správně upozornil soud prvního stupně). Kromě toho obžalovaný podle svého vyjádření (v tomto směru nejen nevyvráceného, ale podporovaného svědectvími většiny na místě přítomných osob) poté, co se vrátil z kuřárny a zjistil, že poškozený mu vypil jeho nápoj s rozpuštěnou dávkou extáze, se na něj obořil a uvedené jednání mu vyčítal. Právě uvedená okolnost také příliš nesvědčí pro výše

zmíněný názor státního zástupce, že veškerá droga na večírku se nacházející byla jeho účastníkům volně přístupná.

52. Za správný a výsledkům dokazování odpovídající pokládá soud prvního stupně i závěr soudu prvního stupně, podle kterého nelze spolehlivě dovodit, že obžalovaný měl a mohl předpokládat, že poškozený nebude dbát jeho upozornění, respektive varování o maximální bezpečné dávce extáze. Pokud státní zástupce v této souvislosti v podaném odvolání uvádí dílčí citace ze tří svědeckých výpovědí o tom, jak se podle nich poškozený projevoval, pak ty skutečně odpovídají obsahu spisu. Ovšem tyto projevy chování poškozeného daní svědci [REDACTED] a [REDACTED] popisovali zpravidla na základě vlastních zkušeností s ním, přičemž minimálně dva z daných svědků - [REDACTED] a [REDACTED] - poškozeného znali podstatě déle a lépe než obžalovaný (jehož tvrzení o tom, že poškozeného až tak dobře neznal a také neměl bližší a konkrétnější informace o jeho zdravotním stavu, nebyla žádným důkazem vyvrácena), navíc z výpovědí svědků se současně podává, že ne vždy a všude se poškozený choval a projevoval tím způsobem, na nějž poukazuje státní zástupce (kupříkladu svědek [REDACTED] k chování poškozeného doslova prohlásil, že „to na něm bylo hned vidět od první chvíle, když jste s ním začal mluvit, tak na něm bylo vidět, že to má v hlavě trochu jinak, ale takovýhle člověk, když se baví s dobrými lidmi a je kontrolovaný, tak je v pohodě. Naopak, když ho na něco navedete, tak neodmítne, ale udělá to, co mu řeknete“). Nadto i v případě, že by se poškozený jevil obžalovanému tak, jako daným třem svědkům, pak pouze z takto svědky popisovaných projevů (které svědci nevztahovali ke způsobu, jakým poškozený přistupoval konkrétně k požívání návykových látek) obžalovaný stěží mohl dovodit, že poškozený se nebude řídit jeho upozorněním o maximální bezpečné dávce extáze. V této souvislosti by z pohledu obžaloby mohla mít podstatnější význam skutečnost (v odvolání neuváděná), že někteří svědci se zmiňovali i o nezdrženlivosti poškozeného mimo jiné ve vztahu k požívání návykových látek (tyto informace měli z vlastní zkušenosti či z doslechu). Ovšem provedeným dokazováním nebylo postaveno najisto, zda a nakolik detailně byla tato okolnost známa obžalovanému (ten v dané souvislosti pouze připouštěl, že byl v minulosti přítomen toliko situaci, že společně s poškozeným a dalšími osobami si aplikovali LSD, přičemž poškozený sice požil větší dávku než ostatní, učinil tak ale s vědomím přítomných a jím užitá dávka byla stále bezpečná, přičemž z provedeného dokazování nelze vyvodit, že obžalovaný by měl i jinou zkušenost či informace o způsobu, jakým poškozený přistupuje ke konzumaci návykových látek). Vše právě uvedené je pak třeba vnímat i v kontextu okolnosti, že poškozený podle obhajoby obžalovaného (dokazováním nevyvrácené) měl smrtelné množství extáze požit svévolně, čili bez vědomí a proti vůli obžalovaného, a to v situaci, kdy se měl poněkud neočekávatelně sám ocitnout v [REDACTED] v němž našel ukrytou drogu.
53. Namítá-li státní zástupce, že svědecké výpovědi na místě činu přítomných osob [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] působily místy naučeně, pak je vůbec otázkou, zda naučeny skutečně byly. Pro takovou možnost jistě hovoří skutečnost, že jde vesměs o osoby v přátelském vztahu k obžalovanému, proti ní zase svědčí fakt, že každý ze svědků popisoval průběh inkriminovaného večera v řadě směrů odlišně až rozporně. Nicméně i pokud by svědci či alespoň někteří z nich skutečně byli vzájemně a případně i s obžalovaným dohodnuti, jakým způsobem mají ve věci vypovídat, pak to nic nemění na tom, že – a to je podstatné – jejich výpovědi obhajobu obžalovaného nevyvracejí. Řečeno poněkud jinými slovy, jestliže by svědecké výpovědi účastníků onoho osudného večírku nebyly pro nevěrohodnost vůbec brány v potaz, pak by opět platilo, že ve věci uplatněnou obhajobu obžalovaného žádné přímé a původní důkazy nevyvracejí. Obdobné závěry platí u opakovaně zmíněné skutečnosti, že mezi výpověďmi daných svědků navzájem i ve vztahu k výpovědi obžalovaného se vyskytovaly četné neshody a rozdíly. Tato situace jistě může naznačovat, jak ostatně odvolací soud konstatoval již ve svém dřívějším rozhodnutí ze dne 25. 5. 2020, že události se mohly odehrát jinak, než uváděli svědci a

obžalovaný, ale opět to bez dalšího neznamená, že průběh těchto událostí musel být právě takový, aby bylo možno dovést nedbalostní zavinění a tedy trestněprávní odpovědnost obžalovaného za smrt poškozeného, neboť výpověď žádného ze svědků takový skutkový děj neprokazuje. Navíc je otázkou, do jaké míry sehrála u rozporů mezi výpověďmi jednotlivých osob přítomných na místě činu svou roli skutečnost, že všichni byli v rozhodné době pod vlivem návykových látek.

54. Je tedy možno shrnout, že na základě svědectví přímých účastníků onoho nešťastného drogového večírku nelze zjistit, jaký byl jeho průběh a za jakých okolností si poškozený [REDAKCE] aplikoval takové celkové množství 3, 4 MDMA, jež zapříčinilo jeho smrt. To ovšem znamená, že uvedené svědecké výpovědi coby přímé a původní důkazy nevyvrátily obhajobu obžalovaného (byť ji pochopitelně ani nepotvrdily).
55. Pokud jde o důkazy provedené soudem prvního stupně v novém řízení, pak svědecké výpovědi [REDAKCE] a pracovníků Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje [REDAKCE] a [REDAKCE], jejichž obsah je popsán v bodech 18, 37 a 38 odůvodnění napadeného rozsudku, do věci nevnesly žádné takové relevantní informace, které by mohly přispět k objasnění skutku tvořícího předmět trestního stíhání, respektive té jeho části, jež se týká otázky způsobu požití extáze poškozeným [REDAKCE]. Ostatně státní zástupce v souvislosti s danou otázkou na tyto důkazy v odvolání ani nepoukazoval.
56. Poněkud odlišná situace byla u svědka [REDAKCE]. Odvolací soud již ve svém dřívějším (kasačním) rozhodnutí upozornil, že jmenovaný svědek v přípravném řízení konstatoval, že o projednávaném činu hovořil s [REDAKCE], jenž mu sdělil, že na místě bylo 20 gramů extáze, že on sám [REDAKCE] si aplikoval šňupnutím „tři lajny“ této drogy, která se nacházela na stole a z níž „každý si bral podle sebe a dával si to do pití či šňupal“, a že poškozený „emko rozsypané v bytě na stole podle své úvahy, protože s tím neměl zkušenosti, celé vyšňupal“. Tato pasáž výpovědi svědka je tedy sice jen zprostředkovaným, leč přímým důkazem, který nasvědčuje závěru, že obžalovaný nechal volně k užívání účastníkům večírku – a tedy i poškozenému [REDAKCE] – libovolné množství drogy. Obecně platí, že i důkazy zprostředkované (zejména svědecké výpovědi) mají v trestním řízení své místo a váhu, je ale třeba k nim přistupovat obezřetně zejména z toho důvodu, že v sobě nesou významné riziko zkreslení toho, co tato výpověď popisuje. Je tedy nutno obzvláště dbát, aby o obsahu tohoto důkazu nevznikly jakékoli pochybnosti, pročež je vždy namístě zkoumat, z nakolik spolehlivého zdroje či zdrojů pocházejí informace, které tento důkaz podává, a zda jsou v souladu s dalšími provedenými důkazy. V projednávané věci je ale u svědka [REDAKCE] problematickou již skutečnost, že z jeho výpovědi z přípravného řízení se podává, že ze strany minimálně [REDAKCE] coby také přímého účastníka předmětného večírku mu byla vylíčena další verze události (podle té „všichni měli namícháno to emko v nějakém pití a [REDAKCE] to měl snad celé vypít“), jež byla obsahově odlišná od té, kterou svědkovi podal [REDAKCE] (a navíc z nepřilíš kvalitně protokolované výpovědi svědka [REDAKCE] z přípravného řízení plyne, že určitou verzi mu mohl sdělit i [REDAKCE]). Již z toho pohledu je otázkou, která z těchto verzí (a zda vůbec některá) odpovídala či měla alespoň nejbližše realitě. Při výslechu u hlavního líčení v novém řízení pak svědek [REDAKCE] k otázce, co mu o aplikaci extáze poškozeným sdělil [REDAKCE], nejprve prohlásil, že poškozený „si to (extázi) vzal s pitím“, přičemž od jiných osob (svědkem nespécifikovaných) měl zase informaci, že „si to [REDAKCE] vzal sám, že nekontrolovali, že šli kouřit a on si vzal sám“, následně zase (v reakci na dotaz obhájce) uvedl, že podle toho, co mu vylíčil [REDAKCE], si poškozený z volně na místě přístupné drogy, jíž bylo celkem 20 až 25 gramů, vzal „asi snad tři lajny, asi kolem 1 gramu“. Právě uvedené skutečnosti dokládají, že výpověď svědka [REDAKCE] z hlavního líčení do otázky, za jakých okolností si poškozený měl aplikovat extázi, příliš jasně nevnesla, je tomu spíše naopak. A aby byla situace ještě komplikovanější,

tomuto svědkovi podle jeho výpovědi měl [redacted] uvádět některé informace, jež ani náznakem nevyplývají z žádného jiného důkazu (jde zejména o informaci, že na onom drogovém večírku mělo být k dispozici 20 až 25 gramů extáze, což je téměř dvojnásobné množství, jímž obžalovaný podle provedeného dokazování vůbec disponoval, a mnohonásobně více, než kolik přinesl na místo činu podle výpovědi převážné většiny účastníků drogového večírku). Přehlédnout pak nelze ani skutečnost, že podle svědectví [redacted] (respektive té jeho části, v rámci níž byl konfrontován s [redacted] mu [redacted] popisoval průběh předmětného večera za přítomnosti [redacted] v rozporu s čímž je však okolnost, že sám [redacted] ve své svědecké výpovědi uváděl, že s osobami přítomnými na drogovém večírku o jeho průběhu nehovořil, snad jen s [redacted] (a posléze konstatoval, že patrně ani s ním o události blíže nekomunikoval). Současně svědek [redacted] konstatoval, že informace o večírku měl od většího počtu osob, o jeho průběhu diskutovali i s [redacted] [redacted] přičemž „věděli, že je hodně verzí, jak se to mělo stát“, a na základě nich se snažili vytvořit na danou otázku vlastní názor, v této souvislosti pak daný svědek ve své výpovědi prezentoval takovou verzi, že poškozený v době, kdy ostatní na večírku přítomní odešli do kuřárny, zůstal sám v místnosti s drogou, jejíž větší množství si aplikoval, drogu měl požit v nápoji anebo ji sníst (což sice zcela neladí, ale zásadně ani nekoliduje s tím, co tvrdil obžalovaný ve své obhajobě). Ke všemu uvedenému pak přistupuje i skutečnost, že [redacted] jenž následně [redacted] podle jeho výpovědi popisoval předmětný drogový večírek, byl v jeho průběhu pod vlivem drog i alkoholu.

57. Třebaže okolnosti vztahující se ke svědectví [redacted] dostatečně rozebral již soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku, odvolací soud tak nyní učinil ještě podrobněji, aby bylo zřejmé, že zprostředkované informace obsažené v tomto svědectví vskutku nelze pokládat za natolik spolehlivé, aby pouze na jejich základě bylo možno mít za jednoznačně a bezpečně vyvrácenou obhajobu obžalovaného a považovat za prokázané, že události se odehrály tak, jak měl [redacted] vylíčit tomuto svědkovi. Jinak vyjádřeno, svědecká výpověď [redacted] je jistě způsobilá založit podezření, že obžalovaný jednal takovým způsobem, který ve věci dovozovala obžaloba, nelze ale pouze na ní založit nepochybný závěr, že tomu tak skutečně bylo.
58. Odvolací soud tedy na podkladě všeho výše uvedeného uzavírá, že ačkoli jednání obžalovaného [redacted] objektivně přispělo ke smrti poškozeného [redacted] jako těžšímu následku ve smyslu § 283 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, ve věci nelze mít za spolehlivě prokázaný takový skutkový děj, který by u obžalovaného umožňoval dovodit zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti ve vztahu k uvedenému těžšímu následku. Řečeno totéž jinými slovy, na podkladě provedeného dokazování není možno jednoznačně dovodit takové nakládání obžalovaného s extází vůči poškozenému, které by umožnilo učinit závěr, že zaviněně – tedy při alespoň nevědomé nedbalosti – umožnil poškozenému aplikovat si takové množství extáze, které vedlo k jeho úmrtí. Nutno zdůraznit, že takové počínání obžalovaného rozhodně nebylo vyloučeno (zejména se zřetelem na svědectví [redacted] se jeví možným a snad i pravděpodobným), není však možno je pokládat za jasně prokázané. Jen na okraj je namístě poznamenat, že veškeré skutkové závěry a od nich se odvíjející závěry právní, které ve věci učinil soud prvního stupně a jímž ničeho nemohl vytknout ani soud odvolací, jsou založeny na procesně použitelných důkazech. Pokud se ve spisovém materiálu případně nacházejí i výsledky procesních úkonů (zejména vyjádření osob), které s ohledem na jejich procesní povahu trestní řád neumožňoval provést v dané věci jako důkaz, pak k jejich obsahu soudy při svém rozhodování nemohly přihlížet a brát je jakkoli v potaz.
59. Soud prvního stupně skutkový stav, který ve věci vzal za spolehlivě prokázaný, přiléhavě podřadil pod skutkovou podstatu trestného činu (přechinu) nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy v základní skutkové podstatě podle § 283 odst. 1

trestního zákoníku. Vzhledem k absenci konkrétních námitek státního zástupce k právě uvedené právní kvalifikaci při takových skutkových zjištěních, jaká jsou vyjádřena ve výrokové části napadeného rozsudku, není třeba danou otázku blíže rozebírat.

60. Závažnosti počinání obžalovaného, které bylo bezpečně prokázáno a je obsaženo ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku, odpovídá jako přiměřený a respektující hlediska pro ukládání trestu, jak jsou vyjádřena v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41, § 42 a § 55 odst. 2 trestního zákoníku, takový (v rámci trestní sazby zakotvené v § 283 odst. 1 trestního zákoníku stanovený) podmíněný trest odnětí svobody s dohledem, jaký uložil soud prvního stupně. Ostatně i zde platí, že proti uvedenému druhu a výměře trestu, při jehož uložení již byla aplikována odpovídající ustanovení trestního zákoníku, státní zástupce při tom skutkovém stavu a jeho právním posouzení, jaké jsou obsaženy v napadeném rozsudku, ve svém opravném prostředku žádné výhrady nevzněl.
61. Odvolací soud neshledal důvod ani pro zásah do výroku o trestu propadnutí věci a ochranného opatření v podobě zabránění věci (koneckonců ani s těmito sankcemi ve věci podané odvolání nepolemizovalo). Ve spojitosti s věcmi zajištěnými v rámci trestního řízení lze pouze upozornit, že podle obsahu spisového materiálu takovou věcí byla i extáze (3, 4 MDMA) náležející obžalovanému. Ta byla následně podrobena odbornému kriminalistickému zkoumání, další osud zkoumáním nespotřebované drogy ale ze spisu není zřejmý (návrh na její propadnutí či zabránění nebyl zahrnut ani do návrhu na podání obžaloby, jak bývá v obdobných případech obvyklé). Odvolací soud sice prostřednictvím státní zástupkyně činné v odvolacím řízení zjistil, že uvedená droga je uložena u Policie ČR, není však jasné, o jaké její množství se jedná ani kde přesně a pod jakou položkou se nachází, proto nebylo možné rozhodnout o jejím propadnutí. Nabízí se ovšem postup podle ustanovení § 81b trestního řádu, které přímo upravuje možnost orgánů činných v trestním řízení rozhodnout v kterémkoli stadiu trestního řízení (tedy i v řízení vykonávacím) o zničení mimo jiné omamných a psychotropních látek, které byly zajištěny v rámci trestního řízení. V projednávané věci by takové rozhodnutí měl učinit předseda senátu soudu prvního stupně na základě podnětu a součinnosti příslušného policejního orgánu.
62. Jde-li o v napadeném rozsudku rovněž obsažený výrok o peněžitém trestu, samotná jeho celková výměra (8.000 Kč) zcela jistě není nepřiměřená. Soud prvního stupně obžalovanému v souvislosti s uvedeným trestem stanovil pro případ jeho nevykonání náhradní trest odnětí svobody (v trvání jednoho měsíce). Takový postup by byl v případě vydání rozsudku do 30. 9. 2020 správný, neboť měl oporu v ustanovení § 69 odst. 1 trestního zákoníku v tehdy účinném znění. Ovšem novelou trestního zákoníku i trestního řádu, jež byla provedena zákonem č. 333/2020 Sb., došlo s účinností od 1. 10. 2020 ke změně způsobu, jakým je pachatel postižen v případě, že neuhradí uložený peněžitý trest. Po uvedené novelizaci již trestní zákoník ani trestní řád nepočítají v žádném svém ustanovení s náhradním trestem odnětí svobody, který by byl pachateli ukládán současně s peněžitým trestem, nýbrž se v nově koncipovaném znění § 69 odst. 2 trestního zákoníku zavádí mechanismus, který se – při splnění dalších podmínek zde uvedených – automaticky uplatní při nezaplacení peněžitého trestu pachatelem (konkrétně každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody). V trestním řízení přitom platí zásada, že výkon každého trestu se provádí podle zákonů (trestního zákoníku i trestního řádu) účinných v době, kdy takové vykonávací řízení probíhá. Nejde zde tedy o otázku časové působnosti trestních zákonů ve smyslu § 2 odst. 1 trestního zákoníku, ale o skutečnost, že od účinnosti shora zmíněné novely již jak trestní zákoník, tak trestní řád (který před novelou upravoval předpoklady a způsob případného rozhodnutí o nařízení náhradního trestu odnětí svobody) vůbec nepočítají u peněžitého trestu s náhradním trestem odnětí. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti je zřejmé, že rozhoduje-li soud o uložení peněžitého trestu po 1. 10. 2020, byť za trestný čin spáchaný před uvedeným datem, pak souběžně nestanoví

náhradní trest odnětí svobody. Námitka státního zástupce, že právě takto měl v posuzované věci postupovat soud prvního stupně, což ale neučil, je tedy zcela opodstatněná.

63. Pochybení odvolací soud neshledal ve výrocích o odkazu poškozených [redacted] staršího, [redacted] a [redacted] mladšího s uplatněnými nároky na úhradu nemajetkové újmy a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 trestního řádu. Možnost vyhovět uvedeným nárokům v adhezním řízení totiž byla vázána na předpoklad, že obžalovanému bude jednoznačně prokázána trestněprávní odpovědnost za smrt poškozeného [redacted] což se nepodařilo (o morální odpovědnosti obžalovaného za uvedený tragický následek pochopitelně není sebemenších pochyb).
64. Ze všech důvodů uvedených v předchozích pasážích tohoto rozhodnutí tak Vrchní soud v Praze z podnětu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové zrušil podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu v napadeném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pouze výrok o náhradním trestu odnětí svobody vztahující se k trestu peněžitému, v ostatních směrech zůstal daný rozsudek beze změny. Odvolací soud takto rozhodl formou usnesení (nikoli rozsudkem), neboť náprava napadeného rozsudku v odvolacím řízení byla provedena pouhým zrušením jeho vadné části, aniž by bylo třeba ve věci znovu rozhodnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Je proti němu možné podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f trestního řádu.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha, 10. května 2021

Mgr. Kamila Elsnicová, v.r.
předsedkyně senátu

Vyhotovil: Mgr. Martin Kantor, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

